

חטאות פנימיות שאבדו והפריש אחרות

תחתיהן ואחר כך נמצאו הראשונות

חטאות פנימיות, כגון פר ושעיר של יום הכפורים, וכן שעירי עבודה זרה של ציבור^א [=הבאים לכפר כשטעו ב"ד והורו היתר באיסור עבודה זרה ועשו הציבור על פיהם], כל אלו, אם אבדו, והפריש אחרות תחת הראשונות^ב, ואחר כך נמצאו הראשונות, **הכל מודים בהן, שהנותרות לא יקרבו אף למה שהופרשו לו**, [כגון ליום הכפורים הבא, או לפעם אחרת שיצטרכו להביא שעירי עבודה זרה].

לדעת רבי יהודה – חטאות אלו, מאחר שאינן ראויות להקרבה, **ימותו**.

ולדעת רבי אלעזר ורבי שמעון – מאחר שחטאות אלו חטאות ציבור הן, אינן מתות, אלא **רועות** עד שיהיה בהן מום, ונפדות, ודמיהן לנדבה.

והנה לעיל נתבאר, **שלדעת רבי יהודה, חובות שנה זו קריבות לשנה הבאה, ואם כן, צריך ביאור מדוע לדעתו חטאות אלו מתות, ואין מניחים אותן להיקרב בשנה הבאה. ונאמרו מספר ביאורים לכך.**

א. שאני קרבנות ציבור.

רבא רצה לומר, שלדעת רבי יהודה, דווקא חובות יחיד של שנה זו קריבות לשנה הבאה, [והבאת השקלים המוטלת על כל יחיד, נחשבת חובת יחיד], אבל קרבנות שהופרשו לצורך קרבנות ציבור של שנה זו, אינן קריבות לשנה הבאה, כדרשת רבי טבי אמר רבי יאשיה, שנאמר, "וְנִסְפְּיָהֶם חֲצִי הָיָה לָפָר וְשְׁלִישִׁתָּהּ הָיָה לְאֵיל וְרִבִּיעֶתָּהּ הָיָה לְכֶבֶשׂ יֵין זֹאת עֹלֹת חֲדָשׁ בְּחֲדָשׁוֹ לְחֲדָשֵׁי הַשָּׁנָה" (במדבר כ"ח י"ד), נאמרו חודשים הרבה, "חֲדָשׁ בְּחֲדָשׁוֹ

^א לא ידענא אמאי לא נקט נמי פר העלם דבר של צבור. ונראה לי, משום דלא פסיקא ליה, דאיכא נמי פר העלם דבר של כהן משיח, שטעה ועשה בהוראת עצמו, דהוראת כהן משיח לעצמו כהוראת ב"ד לצבור, ובההוא לא הוי פליגי רבי אלעזר ורבי שמעון. [תוס'].]

^ב מתחילה כתבתי [על פי המבואר במסכת שבוועת] שתחילה קרבו האחרונות ואחר כך נמצאו הראשונות. אולם לפי זה לא זכיתי להבין את קושיית הגמרא מדברי רבי יהודה לעיל, שאמר, חובות שנה זו קריבות לשנה הבאה, על דבריו אלו, שפסל את הקרבנות הללו לשנה הבאה, הלא חילוק גדול יש בין זה לזה, שכן אף אם חובות שנה זו קריבות לשנה הבאה, אין זה אלא בעולות או שלמים, אבל חטאות, אף שאינן נפסלות משום שהופרשו שנה שעברה, יפסלו משום שנתכפרו בעלים באחר. ולכן אמרתי, שאפשר שהדין הזה אמור גם באופן שנמצאו הראשונות קודם הקרבה, ומאחר שנמצאו הראשונות קרבו הן, ונשארו האחרונות. ולדעת חכמים לעיל, באופן הזה אין האחרונות נחשבות חטאות שנתכפרו בעליה באחר, ואם כן, על כרחך טעם אחר יש, מדוע אין מקריבים אותן לשנה הבאה. הוא הטעם שבאה סוגיית הגמרא לברר. ויל"ע בכל זה.